

La profunda remodelació del govern Bauzà obeeix a la voluntat del president de tenir consellers que no li discuteixin res.

Consellers submisos

El canvi de govern que ha fet José Ramón Bauzà no és una simple remodelació, és la liquidació dels consellers amb criteri propi i que han discutit amb el president. Ara s'assegura un govern submís. Ahora, pot escenificar la rectificació en l'aplicació dels nous impostos anunciats, que ell mateix s'inventà, com si fossin culpa del ja ex-conseller d'Economia. I, en política lingüística, llevant-se de sobre el conseller d'Educació, Bauzà no fa sinó confirmar que mantindrà en alt la bandera anticatalanista el que resta de legislatura i que probablement serà estandard electoral el 2015.

Consellers submisos. Segons han contat a aquest setmanari fonts del PP, la història del canvi de govern s'encetà mesos abans, quan Bauzà començà a acaronar la idea de prescindir del conseller d'Educació, Rafel Bosch. Però la profunditat de la remodelació no es concretà fins uns dies abans de fer-se públic. El president confessà aleshores els seus desitjos únicament als amics d'absoluta confiança personal i política: el conseller de Presidència –ara elevat a la categoria de vice-president únic– Antonio Gómez, i el cap de Gabinet de Bauzà, Javier Fons. Les circumstàncies, amb les grans patronals revoltades contra els anunciats nous impostos, li aconsellaven d'ampliar el sacrifici al conseller d'Economia, Josep Ignasi Aguiló.

El president oferí al conseller d'Administracions Públiques, el menorquí Simó Gornès, la Conselleria d'Educació, però no l'acceptà perquè no es veia amb cor de posar-se al capdavant d'un departament tan *calent*. Bauzà va aparentar comprensió. La revetlla de la crisi de govern, el president digué a Gornès que s'ho havia pensat bé i que el comprenia, que no aniria a Educació.

Ni a enlloc: sortia d'Administracions Públiques i es quedava fora del govern. El menorquí va restar estorat. Però així era: Bauzà no accepta que li diguin que no a res. De tota manera, Gornès no s'ho va prendre a la valenta, ja tenia ganes de tornar a Menorca, on és funcionari del Consell Insular.

No tan bé reberen la notícia de la seva destitució Bosch i Aguiló. Tots dos se sentiren usats i sacrificats injustament. Va ser molt significatiu que, a l'acte de presa de possessió dels nous consellers, cap dels dos no s'hi deixés veure. Tant l'un com l'altre no sempre feien el que Bauzà els demanava, la qual cosa, al capdavant, va resultar letal per a les seves carreres polítiques en el Govern.

Si es compara el currículum de Bosch i Aguiló amb els dels seus substituïts, tot queda molt més clar: Bauzà volia un govern de perfil pla. Bosch és químic, professor, ha estat director d'un col·legi privat, en política ha destacat com a especialista en temes d'ensenyament –ja fou director general amb el conseller d'Educació Francesc Fiol, entre 2003 i 2007– i pertany a l'ala liberal-regionalista del PP. Qui ocupa ara el seu despatx, Joana Maria Camps, es va llicenciar en dret i és API (Agent de la Propietat Immobiliària) a Ciutadella, no té cap perfil polític conegut excepte haver estat aquests dos últims anys directora general de Treball, durant els quals s'ha fet famosa entre els periodistes per no dir ni una paraula quan presentava les dades de l'atur, cada mes. En el moment en què va prendre possessió va valorar així els seus mèrits per a ocupar la conselleria d'Educació: “Sé d'educació el mateix que pot saber qualsevol altre ciutadà”.

Per una altra banda, Josep Ignasi Aguiló és doctor en economia, professor d'economia de la Universitat

de les Illes Balears, de la qual ha estat vicerector i ha dirigit l'Escola d'Estudis Empresarials. El 2009 el va fitxar Rosa Estaràs, aleshores presidenta del PP, com a nou responsable de política econòmica del partit conservador. El seu substitut és Joaquín García, llicenciat en econòmiques i director del Grup Drac – en el seu currículum oficial posa “grupo Dragón” –, propietat de Vicenç Grande, quan aquest entramat d'empreses féu el més gran concurs de creditors (2008) de la història de Balears. En política el va fitxar Bauzà, el 2011, per a dirigir l'Oficina de Control Pressupostari, que depenia de Presidència.

García, Camps i els altres nous consellers: Sandra Fernández a Benestar Social –que pren les competències de Salut–, José Vicente Martí a Hisenda –que fa el mateix que la d'Economia i Hisenda– i Núria Riera a Administracions Públiques, comparteixen el mateix perfil. Més ben dit, l'absència de perfil polític. A la presa de possessió, el president digué de tots: “He valorat la seva fidelitat”. Fidelitat o submissió. En qualsevol cas, no portarà la contrària al president, com feien Bosch i Aguiló.

En línia amb aquesta “fidelitat” el fins ara conseller de Presidència, Antonio Gómez, ex-guarda forestal, amic de fa molts anys de Bauzà, ocupa l'única vice-presidència, és a dir, es converteix en el número 2 del govern.

Rectificació en els impostos.

Bauzà va ordenar al ja ex-conseller d'Economia, Aguiló, que posés en marxa els tres nous impostos, dels quals aquest setmanari ha informat a bastament i que han provocat la rebel·lió empresarial, sobretot la de les grans superfícies –les més afectades–, que s'hi han oposat aferrissadament. Aguiló, un liberal convençut que els impostos són contraproductius i que, per tant, se n'han de tenir com menys millor, no volia aplicar-los. I així ho digué –segons han contat les fonts consultades– al president, cosa que no agradà gens a Bauzà, qui insistí en l'ordre directe. Aguiló, malgrat advertir-lo que hi hauria problemes seriosos si hi insistia, va fer el que se li ordenava.

La rebel·lió empresarial va ser automàtica. Aguiló es va mostrar inflexible en les converses amb els representants de les patronals, seguint les ordres de

EFE

Bauzà s'ha assegurat un govern de consellers fidels i, fins i tot, submisos, que cap no li porti la contrària.

Bauzà. Però, segons un conegut seu, li costava mal de panxa cada cop que havia de defensar els nous gravàmens. Hauria pogut dimitir, és clar, però no ho va fer.

Les grans superfícies afectades decidiren passar a l'ofensiva. Segons les fonts referides, les direccions a Madrid d'aquestes grans empreses de distribució feren veure a la cúpula del PP, encapçalada per Mariano Rajoy, que l'exemple illenc podria ser nefast per a la política econòmica i fiscal general del govern espanyol si cada autonomia anés pel seu compte. Sense que consti una relació causa-efecte entre el problema a Balears i la decisió de l'executiu central, Rajoy anuncia una futura fiscalitat "verda", que tot indica que inclourà els impostos illencs –i de qualsevol altra autonomia–. Així les coses, els gravàmens balears queden aparentment sense sentit. Menys encara en tenen quan el govern Rajoy ha ampliat el límit de dèficit a l'executiu de Bauzà.

Vist això, queda clar que el sacrifici

d'Aguiló, assenyalat com el responsable dels nous impostos, permetia al president tendir ponts amb les grans patronals. Encara que fonts del Govern asseguraren que "no està decidida la retirada" dels impostos, tot indica que seran com a mínim força matisats o bé deixats sense efectes pràctics. La voluntat i la prioritat de l'executiu ara és rectificar l'enfrontament amb les patronals empresarials.

Triomf anticatalanista. En el número anterior d'aquest setmanari s'anàlitzava que probablement Bauzà intensificaria, amb el nou govern, el segell anticatalanista. Així serà. El sacrifici de Bosch s'ha d'entendre en aquesta línia. La seva destitució és l'èxit dels anticatalanistes i la confirmació que Bauzà apostarà decididament per aquesta bandera en el que resta de legislatura.

Tal com ha informat EL TEMPS darrerament, tant el Círculo Balear –entitat ultradretana, antinacionalista i anticatalanista– com el diari *El Mundo-El Día*

de Baleares havien emproat Bosch per ser "un infiltrat catalanista". Aquesta pressió va anar creixent fins que el juny de 2012, en una reunió entre Bauzà i Bosch, el president recriminà al conseller la seva suposada tebiesa contra "els catalanistes" a les escoles.

Bosch havia apostat des de sempre per allò que es podria dir l'equidistància política entre els catalanistes i els anticatalanistes. Ell mateix va confirmar a aquest setmanari tal estratègia. No era res de nou. En el PP sempre s'havia intentat. Amb l'àmplia majoria absoluta, pareixia que Bosch podria fer el que volia i a la fi imposar aquesta estratègia. Ho pareixia, només.

La idea estratègica era tan simple com interessant per al PP. Apostant pel castellà també com a llengua vehicular de l'administració i de l'ensenyament es complia el que el partit conservador en diu "bilingüisme", amb la qual cosa conhortava, si més no, una part del sector més anticatalanista. Però alhora Bosch assumia i defensava la "unitat

Aguiló, professor universitari (esq.), deixa pas a l'ex-director del Grup Drac, entramat empresarial que va fer el més gran concurs de creditors de la història balear.

Joana Maria Camps, substituïda del químic i professor Rafel Bosch, és agent de la propietat immobiliària i diu de l'ensenyament que en sap el mateix que qualsevol ciutadà.

del català” i invocava “la llei de normalització Lingüística” a l’hora d’apostar “per les modalitats insulars del català”, negant en rotund els deliris lingüístics de la ultradreta. Una actitud que irritava profundament el Círculo Balear i el sector més extremadament anticatalanista del mateix partit. No obstant, com que els seus moviments –anunci del futur decret de trilingüisme, elecció d’idioma pels pares dels alumnes de menys de 7 anys, etc.– aixecaven també la irritació de tot el catalanisme, a la majoria del PP ja li anava bé. I Bauzà ho acceptava.

Però tot canvià a partir d’aquella reunió. A la divergència entre ambdós se sumà un altre factor gens fútil. El president del Círculo, Jorge Campos, començà a aparèixer sovint en els mitjans de comunicació més radicals de Madrid, com *Libertaddigital.com*, que és d’un conegut predicador radiofònic de la ultradreta, *La Gaceta* o les televisions ultres (Intereconomia, 13TV).

I a més comptava, i compta, amb un gran ressò en *El Mundo* –sobretot en l’edició balear–. Sempre que li posaven un micro davant deia el mateix: que Bosch era un “infiltrat catalanista” que treballava a favor del “pancatalanisme” i que Bauzà “ha traït els votants del PP” ja que no complia “l’anticatalanisme del qual feia gala en l’oposició”. Ara i adés repetia aquest missatge. I feia forat en l’ànim de Bauzà –al seu torn, molt més proper als radicals anticatalanistes que no a Bosch–, el qual demanava cada cop amb més insistència i vehemència al conseller d’Educació que tingués una actitud més decidida contra “el catalanisme”. Tanmateix, Bosch tenia una línia roja molt clara. Defensava el bilingüisme però no volia fer costat a les bajanades lingüístiques del Círculo amb relació a la fantasmagòrica “llengua baléa” –talment ho escriuen.

Bauzà cada cop es veia més i més temptat de sacrificar el conseller a l’al-

tar de l’anticatalanisme. Sobretot perquè té una obsessió política: tancar el potencial flanc electoral anticatalanista d’UPyD, és a dir, no deixar que aquest partit xucli vots al PP com n’ha xuclat al PSOE.

La deriva de Bauzà cap al delirant anticatalanisme es va concretar definitivament a començament d’abril passat, quan va rebre la directiva del Círculo, la qual, en sortir de la reunió, assegurà que el president compartia amb ells la defensa de la “llengua baléa”. Al cap de dos dies, Bosch, al Parlament, va sentenciar que “la llengua balear no existeix”. El Círculo i *El Mundo-El Dia de Baleares* aixecaren les espases flamígeres de santa indignació contra el conseller. Aquella sentència de Bosch sobre el “balear” havia estat, en realitat, la seva sentència de mort com a conseller. Al cap d’un mes, Bauzà l’executava.

Miquel Payeras